1

Wil je een spookverhaal horen? Mooi. Ik ken er een paar.

Wat vind je van het blauwe gezicht met de blinde ogen dat tegen het kelderraam was gedrukt? Of de verschijning van de blinde man met een wandelstok die van kinderbotten was gemaakt? Of de kwaadaardige zwaan die me door het verlaten, regenachtige park naar huis volgde, of de reusachtige, lichaamloze mond die openging in het midden van een betonnen vloer? Wat vind je van de melkkan waar bloed uit stroomde, of de lege badkuip die na het donker verstikte gorgelende geluiden produceerde? Of zal ik je vertellen over het tollende bed van het weeskind, het skelet in de schoorsteen, of het smerige spookzwijn met de dikke borstels en de gele slagtanden, snuffelend waargenomen door het beslagen glas van een douchecabine?

Jij mag kiezen. Ik heb het allemaal meegemaakt. Ze vertegenwoordigen een typische maand werk voor Lockwood & Co in die lange en verschrikkelijke zomer. De meeste verhalen werden op de ochtend na de gebeurtenissen door George opgetekend in ons casusboek, met tussendoor slokken kokendhete thee. Hij deed dit trouwens in zijn boxershort, in kleermakerszit op de vloer van onze woonkamer. Die aanblik was eerlijk gezegd schokkender dan al die spokerijen bij elkaar.

Ons *Zwarte Casusboek* is sindsdien gekopieerd en opgeborgen in het Nationaal Archief, in de nieuwe Anthony Lockwood-zaal. Het goede nieuws daarover is dat je niet hoeft te dealen met de kruimels aardappelchips tussen de pagina's van het origineel als je de bijzonderheden van elke klus wilt weten. Het slechte nieuws? Niet elke

zaak staat erin. Er is één zaak in het bijzonder die gewoon te erg was om erover te schrijven.

Je weet hoe het is geëindigd. Dat weet iedereen. Het gonsde op die laatste wrede ochtend al door de stad toen de puinhoop van Fittes House nog smeulde rondom de lijken van de slachtoffers. Maar het begin? Nee. Dat is niet algemeen bekend. Voor het geheime verhaal over moord, samenzwering, verraad – ja, én geesten – heb je iemand nodig die het heeft overleefd. Daarvoor moet je bij mij zijn.

Mijn naam is Lucy Joan Carlyle. Ik praat met de levenden en de doden, en soms is dat zo verwarrend dat ik het verschil niet meer weet.

Daar gaan we: het begin van het eind. Dit ben ik, twee maanden geleden. Ik ben gekleed in een jasje, een rok en een legging, allemaal zwart, met stevige hoge schoenen waarmee je het deksel van een doodskist kunt intrappen of uit een graf kunt klauteren. Mijn rapier hangt aan mijn gordel, een holster met magnesiumpijlen en zoutbommen hangt schuin voor mijn borst. Op mijn jasje is de handafdruk van een Spook zichtbaar. Mijn haar is in een kortere bob geknipt dan een tijdje geleden, hoewel dit kapsel een lok die onlangs wit is geworden niet kan verhullen. Verder zie ik er precies zo uit als anders. Uitgerust voor paranormaal onderzoek. Mijn normale werkkleding.

In de buitenwereld stonden de sterren aan de hemel. De warmte van die dag was opgevouwen en weggeborgen. Het was kort na middernacht – de tijd dat geesten rondwaarden en verstandige mensen veilig in bed lagen.

Ik? Nee, ik niet. Ik kroop met mijn achterste in de lucht rond in een mausoleum.

Ter verdediging kan ik aanvoeren dat ik niet de enige was. Elders in de kleine, betegelde ruimte kropen mijn collega's Lockwood, George en Holly ook op handen en knieën over de vloer. Zwijgend. We hielden ons hoofd laag, met onze neus boven de plavuizen. We gingen met onze kaarsen langs de muren en de vloer. Nu en dan

stopten we om vingertoppen in verdachte holtes en kieren te steken. We waren op zoek naar de ingang van een graf.

'Moeten jullie nou écht zo ver vooroverbuigen?' vroeg een stem. 'Mijn ogen gaan ervan tranen.'

Een magere, roodharige jongeman zat boven ons op een blok graniet in het midden van de ruimte. Net als wij allemaal was hij helemaal in het zwart – in zijn geval kolossale laarzen, skinny jeans en een coltrui. In tegenstelling tot de anderen droeg hij een enorme bril met bolle glazen voor zijn gezicht, waardoor hij eruitzag als een geschrokken sprinkhaan. Zijn naam was Quill Kipps. Hij legde het gereedschap om het graf mee te openen klaar: breekijzers en rollen touw. Ook hield hij de wacht, zijn hoofd ging telkens heen en weer. Dankzij de bril kon hij geesten zien, als die er waren.

'Zie je iets, Quill?' Dat was Lockwood, donker haar voor zijn gezicht. Hij pookte met zijn zakmes in een voeg tussen de plavuizen.

Kipps stak een olielamp aan, de schuiven neergelaten om het licht te dimmen. 'Met jullie in die houding heb ik al veel te veel gezien. Vooral als Cubbins in beeld komt. Het is alsof er een steur langszwemt.'

'Geesten, bedoelde ik.'

'Nog geen geesten. Afgezien van onze tamme.' Hij tikte op een grote glazen fles die naast hem op het blok stond. Erin vlamde een naargeestig groen licht op, en een onbeschrijflijk afzichtelijk spookgezicht doemde op en kwam door een draaikolk van ectoplasma dichterbij.

'Tam?' vroeg een stem die alleen ik kon horen op verontwaardigde toon. *'Tam?! Laat me eruit en ik laat die spichtige idioot zien hoe tam ik ben!'*

Ik ging op mijn hurken zitten en streek mijn pony uit mijn gezicht. 'Het is geen goed idee om de schedel tam te noemen, Kipps,' zei ik. 'Daar houdt hij niet van.'

Het gezicht in de fles ontblootte scherpe tanden. *'Nee, natuurlijk niet. Lucy, zeg tegen die mislukte vogelverschrikker dat ik het vlees van*

zijn botten zou zuigen als ik niet in deze gevangenis zat en dat ik de horlepiep zou dansen met zijn lege huid. Vertel hem dat maar eens.'

'Is hij beledigd?' vroeg Kipps aan mij. 'Ik zie dat die enge mond beweegt.'

'Vertel het hem!'

Ik aarzelde. 'Let maar niet op hem,' zei ik. 'Hij is cool. Hij vindt het niet erg.'

'Wat? Ik vind het wél erg! En waarom tikt hij op mijn fles alsof ik een goudvis ben? Ik zweer het je, als ik vrijkom grijp ik die Kipps bij zijn kladden en trek ik…'

'Lockwood,' zei ik om de geest de mond te snoeren, 'weet je zeker dat er een luik is? We hebben niet de hele nacht de tijd.'

Anthony Lockwood kwam overeind. Hij zat nu op zijn knieën in het midden van de ruimte, hield het zakmes in zijn ene hand en haalde de andere afwezig door zijn haar. Zoals altijd was onze leider onberispelijk gekleed. Hij droeg een donkere trui in plaats van zijn lange jas, en veterschoenen met zachte zolen in plaats van zijn gewone schoenen, maar dit waren zijn enige concessies aan de werkzaamheden van die nacht: inbreken in een nationaal monument.

'Je hebt gelijk, Luce.' De uitdrukking op Lockwoods bleke, smalle gezicht was even ontspannen als altijd, maar er liep een zwierige accolade over zijn voorhoofd waar ik aan kon zien dat hij zich wel degelijk zorgen maakte. 'We zijn al uren bezig, en er is nog geen spoor van te bekennen. Wat denk jij, George?'

Met een schuifelend geluid richtte George Cubbins zich op en kwam hij in beeld achter het blok graniet. Zijn zwarte T-shirt was smerig, zijn bril stond scheef, zijn blonde haar stond in zweterige pieken overeind. Het afgelopen uur had hij precies hetzelfde gedaan als wij allemaal, maar op de een of andere manier was het hem gelukt om geheel bedekt te raken met stof, muizenkeutels en spinnenwebben die niemand anders had gezien. Typisch George. 'In alle verslagen van de begrafenis wordt melding gemaakt van een luik,' zei hij.

‘We zoeken gewoon niet goed genoeg. Vooral Kipps, die zoekt helemaal niet.’

‘Hé, ik doe mijn werk,’ protesteerde Kipps. ‘De vraag is alleen, doe jij jóúw werk wel? We zetten hier ons leven op het spel, alleen maar omdat jij zei dat we erin konden.’

George plukte een spinnenweb van zijn bril. ‘Natuurlijk kun je erin. Ze hebben de kist door de vloer in de crypte laten zakken. Een zilveren kist. Voor haar was alleen het beste goed genoeg.’

Het was opmerkelijk dat George de naam van de persoon in het graf niet in de mond nam. Ook opmerkelijk was dat ik alleen al bij de gedachte aan die zilveren kist een holle prikkeling in mijn binnenste voelde. Dat gevoel kreeg ik ook als ik naar de nis aan de andere kant van de ruimte keek, naar wat erin stond.

Het was een ijzeren buste van een vrouw van middelbare leeftijd. Ze had een hooghartige en strenge uitdrukking, en haar dat van een hoog voorhoofd naar achteren was gestreken. Ze had een scherpe haviksneus, dunne lippen en scherpzinnige ogen. Het was niet echt een prettig gezicht, maar krachtig en hard en waakzaam, en we kenden het allemaal. Hetzelfde gezicht stond afgebeeld op onze postzegels en de cover van onze handleiding; het was een gezicht dat ons vanaf onze vroegste jeugd had geschaduwd en opdook in onze dromen.

Er waren veel opmerkelijke dingen gezegd over Marissa Fittes, de eerste en beste paranormaal onderzoeker van ons allemaal. Hoe ze, samen met haar partner Tom Rotwell, technieken had ontwikkeld voor de geestenjacht, technieken die agenten zoals wij nog steeds gebruikten. Hoe ze haar eerste rapier had geïmproviseerd van een afgebroken ijzeren spijl, dat ze met geesten converseerde alsof ze van vlees en bloed waren. Zij had het allereerste onderzoeksbureau in Londen opgericht, en na haar dood stond half Londen langs de route toen haar kist van Westminster Abbey naar The Strand was gedragen, door straten die bezaaid waren met lavendelbloemen, en alle agenten uit de hele stad liepen achter de baar. Alle kerkklokken had-

den geluid toen ze was bijgezet in het mausoleum dat Bureau Fittes nog steeds als een speciaal altaar onderhield.

Opmerkelijke dingen…

De klap op de vuurpijl was dat wij niet geloofden dat ze in dat mausoleum was begraven.

Het Fittes Mausoleum, waar we ons bevonden, stond aan het eind van The Strand in het centrum van Londen. Het was een compacte ruimte met een hoog plafond, ovaal van vorm, gebouwd van steen en in schaduwen gehuld. Afgezien van het grote blok graniet in het midden, met de vorm van een sarcofaag en de naam FITTES in de bovenkant gegraveerd, was de ruimte helemaal leeg. Er waren geen ramen, en de ijzeren deuren naar de straat waren dicht.

Ergens naast die deuren stonden twee schildwachten, het waren kinderen, maar ze hadden pistolen en zouden die waarschijnlijk gebruiken als ze ons hoorden, dus moesten we heel voorzichtig zijn. Aan de andere kant was het er droog en rook het er naar lavendel, en lagen er geen lichaamsdelen verspreid over de vloer, waarmee het gunstig afstak bij de andere plaatsen waar we die week waren geweest.

Jammer genoeg leek er ook geen plaats te zijn voor een verborgen valdeur.

Onze lampen flakkerden. Duisternis hing boven onze hoofden als de cape van een heks.

'We moeten rustig blijven, zachtjes doen en doorgaan met zoeken, dat is het enige wat erop zit,' zei Lockwood. 'Tenzij iemand een beter idee heeft.'

'Ik weet iets.' Holly Munro had ijverig een deel van de vloer aan de andere kant afgetast. Nu ging ze staan en kwam ze naar ons toe, gracieus en stil als een kat. Net als de anderen had ze zich onopvallend gekleed: haar lange donkere haar zat vast in een paardenstaart en ze droeg een truitje met een rits, een rok en een legging. Ik ga hier niet vertellen hoe goed die zwarte outfit haar stond. Waarom zou ik? Met Holly sprak dat vanzelf. Als ze een vuilniszak had gedragen,

opgehouden met een paar bretels over haar schouders, zou ze er nog uitzien alsof ze net had meegelopen in een modeshow.

'Ik denk dat we het vanuit een andere invalshoek moeten bekijken,' zei ze. 'Lucy, kan de schedel misschien helpen?'

In de fles was het doorschijnende gezicht nog steeds geanimeerd aan het praten. Eronder kon ik net de oude bruine schedel zien die vastzat op de bodem.

Ik stelde me weer open voor wat hij zei.

'… en ze opeten. Dan vries ik zijn teennagels eraf. Dat zal hem leren.'

'O, je zanikt toch niet nog steeds over Kipps?' zei ik. 'Ik dacht dat je allang klaar was.'

Het gezicht knipperde met zijn ogen. *'Heb je niet eens geluisterd?'*

'Nee.'

'Ik had het kunnen weten. Terwijl ik speciaal voor jou allerlei grimmige, vernuftige martelmethodes heb verzonnen.'

'Bewaar die maar voor later. We kunnen de ingang niet vinden. Kun jij ons helpen?'

'Waarom zou ik? Je gelooft me toch niet, wat ik ook zeg.'

'Dat is niet waar. We zijn hier omdat we je juist wel een soort van geloven.'

De schedel snoof luid. *'Als je me meer dan een soort van geloofde, zou je thuis zitten met je voeten omhoog en je maag bederven met thee en chocoladekoekjes. Maar nee. Je moet mijn verhaal zo nodig checken.'*

'Vind je het gek? Jij zegt dat Marissa Fittes niet dood is maar springlevend, en dat ze zich uitgeeft voor haar zogenaamde kleindochter Penelope. Dezelfde Penelope Fittes die aan het hoofd staat van Bureau Fittes, waarschijnlijk de machtigste persoon van heel Londen. Dat is nogal wat. We zouden ons bureau wel kunnen sluiten als we dit soort sterke verhalen niet zelf controleerden.'

Het gezicht rolde met zijn ogen. *'Kul. Weet je waar dit een voorbeeld van is? Schedelisme.'*

'Wat sla je nou weer voor onzin uit?'

'Je hebt van racisme gehoord. Je hebt van seksisme gehoord. Nou, dit is onvervalst schedelisme. Je gaat op mijn uiterlijk af. Je twijfelt aan wat ik zeg omdat ik een schedel ben in een fles met slijmerig groen plasma. Geef het maar toe!'

Ik haalde diep adem. Deze schedel stond wijd en zijd bekend om zijn krankzinnige leugens en virtuoze verzinsels. Zeggen dat hij het soms niet zo nauw met de waarheid nam zou het understatement van de eeuw zijn. Aan de andere kant had de geest meer dan eens mijn leven gered en – over bepaalde belangrijke kwesties – niet altijd gelogen. 'Wat een interessant gezichtspunt,' zei ik, 'en ik wil daar graag een andere keer met je over in discussie gaan. Intussen heb ik je hulp nodig. We zijn op zoek naar de ingang van een crypte. Zie jij een ring of een handvat?'

'Nee.'

'Zie je een hendel?'

'Nee.'

'Zie je een katrol of een lier of een ander mechaniek om een verborgen valluik mee open te maken?'

'Nee. Natuurlijk niet. Jullie beginnen wanhopig te worden.'

Ik zuchtte. 'Oké, ik hoor je. Er is dus geen luik.'

'Natuurlijk is er een luik,' zei de geest. *'Waarom zei je dat niet meteen? Ik zie het hiervandaan direct.'*

Ik gaf dit door aan de anderen. Holly en Lockwood kwamen tegelijk in actie. Ze sprongen naast Kipps op het blok. Lockwood pakte een lamp en hield die met een gestrekte arm voor zich uit. Hij en Holly draaiden langzaam in het rond, ingespannen turend. Het licht spoelde als water over de vloer, klotste omhoog tegen de onderkant van de muren.

'Wat een zielige vertoning,' zei de schedel. *'Ik zag het meteen, en ik heb niet eens echte ogen. Sorry, hoor, maar van mij hoeven jullie echt niks meer…'*

'Daar!' Holly greep Lockwoods arm beet. Hij richtte de lamp.

‘Daar! Zie je de kleinere tegel ín die grote? Die grote is het luik. Als we de kleine tegel lichten, vinden we eronder een verborgen ring of handvat!’

Zodra ze het zei, wist ik dat ze gelijk had. George en ik renden erheen en bogen ons voorover.

‘Briljant, Holly,’ zei Lockwood. ‘Dat moet het zijn. Kom op, met z’n allen.’

Op momenten als dit was Lockwood & Co op z’n best. Messen werden tevoorschijn gehaald en het cement rondom het tegeltje werd uit de voegen gepulkt. Met een breekijzer tilden we het op en Lockwood legde het weg. En ja, hoor, eronder vonden we een bronzen ring, vastgezet in de grote tegel. Terwijl George, Holly en ik de randen vrij maakten, bonden Lockwood en Kipps touwen om de ring. De knopen werden getest en nog eens getest, om zeker te weten dat ze het gewicht zouden houden. Lockwood was overal tegelijk, gaf aanwijzingen, hielp met elke taak. Energie spetterde van hem af, spoorde ons allemaal aan.

‘Krijg ik nog een bedankje?’ Vanuit de fles keek de schedel nijdig toe. *‘Dat dacht ik al. Gelukkig zat ik daar toch niet op te wachten.’*

Binnen een paar minuten stonden we klaar. Lockwood en Kipps bij het eerste touw; zij zouden de tegel optillen. Het tweede touw, aan de andere kant, hing slap. Dit hielden George en ik vast – het was onze taak om de tegel vast te houden als hij eenmaal was opgetild, en hem daarna voorzichtig weer te laten zakken. In het midden zat Holly op haar knieën naast de ring, breekijzer in de aanslag.

Het was heel stil in de ruimte. Het licht van onze lamp scheen op de ijzeren buste van Marissa Fittes. Het was alsof ze naar ons keek, met een levensechte kwaadaardige glinstering in haar ogen.

Juist onder hoogspanning was Lockwood altijd de kalmste van ons allemaal. Hij glimlachte naar ons. ‘Is iedereen er klaar voor? Oké, daar gaan we.’

Hij en Kipps trokken. De tegel kwam direct los, soepel en zonder

geluid. Het was alsof hij met geoliede scharnieren bewoog. Kille lucht kwam omhoog uit de kier.

Holly schoof er voor de zekerheid breekijzers onder, maar dat was niet eens nodig. Met verbazingwekkend gemak trokken Lockwood en Kipps de tegel recht omhoog. Nu moesten George en ik het gewicht dragen. Ook dat was geen probleem.

Het scharnierende luik was lang niet zo zwaar als ik had gedacht – misschien was het een speciale, holle tegel. Langzaam klapten we het luik om naar de andere kant.

'Leg het voorzichtig neer!' siste Lockwood. 'Geen geluid!'

We lieten het luik zakken en met een geluid zo zacht als de zucht van een muis legden we het plat neer.

Nu hadden we een vierkant gat in het midden van de vloer.

Holly scheen erin met haar zaklantaarn, en we zagen een steile stenen trap die in de duisternis verdween. Het licht drong niet door tot voorbij de trap.

Om ons heen kwam een vochtige, aardse geur onzichtbaar omhoog.

'Diep gat,' fluisterde Kipps.

'Kan iemand iets zien?'

'Nee.'

Even bleef het stil. Nu we toegang hadden tot de crypte drong pas goed tot ons door waar we mee bezig waren. Het was alsof de duisternis boven ons opeens zwaarder was geworden en geruisloos omlaag was gekomen. Marissa's gezicht sloeg ons gade vanuit de nis.

Zwijgend stonden we bij elkaar, en we gebruikten onze zintuigen. Niemand ving iets op. Volgens onze thermometers was het twaalf graden, constant, en we bespeurden geen bovennatuurlijke kou, geen miasma, malaise of sluipende angst. Een plotselinge verschijning leek niet waarschijnlijk.

'Mooi,' zei Lockwood. 'Verzamel je spullen. We gaan volgens plan te werk. Ik ga eerst. Dan George, gevolgd door Holly en Luce, met Quill als achterhoede. We gebruiken geen zaklantaarns maar kaar-

sen. Ik houd mijn rapier in de aanslag en jullie zorgen dat je snel een wapen kunt gebruiken. Niet dat we wapens nodig zullen hebben.' Hij grijnsde zo geruststellend mogelijk. 'Want ze ligt hier niet.'

Toch had een naamloze angst ons allemaal bekropen. Deels kwam het door de intensiteit van de ijzeren kop, deels door de naam in de steen. En het had ook te maken met de bedompte lucht die omhoogkwam uit het gat. We werden erdoor omhuld, en dat was een beklemmend gevoel. Langzaam verzamelden we onze spullen. George liep van de een naar de ander om met een aansteker de kaarsen aan te steken. We stonden klaar, hand op het rapier, de andere op de gordel. Kelen werden geschraapt.

Kipps verwoordde zijn gedachten. 'Weten we héél zeker dat we dit willen doen?'

'We zijn al zo ver gekomen!' zei Lockwood. 'Natuurlijk willen we dit.'

Ik knikte. 'Je bent gewoon een schijtlaars.'

Kipps keek me aan. 'Je hebt gelijk, Lucy, misschien ben ik overdreven voorzichtig. Het zou zomaar te maken kunnen hebben met onze tipgever, een gemene pratende schedel die ons waarschijnlijk allemaal dood wenst. Toch?'

Iedereen keek naar de geopende rugzak die ik droeg. Ik had de fles er net in gestopt. Het gezicht van de geest was nu verdwenen, alleen de schedel was nog te zien. En zelfs ík moest toegeven dat de doodse zwarte oogkassen en de valse grijns niet erg geruststellend waren.

'Ik weet dat je grote waarde hecht aan die schedel,' ging Kipps verder. 'Ik weet dat het je bff is en zo, maar stel nou dat hij uit z'n nek lult? Dat hij zich gewoon vergist?' Hij keek omhoog naar de nis en ging nog zachter praten. 'Stel nou dat zíj ons beneden opwacht?'

Als Lockwood niet had ingegrepen, zou de stemming hoogstwaarschijnlijk zijn omgeslagen. Hij kwam tussen ons in staan, en zijn toon was beslist en kortaf. 'Niemand hoeft bang te zijn. George, zet het nog even op een rijtje.'

‘Oké.’ George schoof zijn bril omhoog. ‘Zoals jullie allemaal weten heeft Marissa Fittes volgens de verhalen opdracht gegeven om haar stoffelijk overschot in een speciale kist te begraven. We hebben het over een kist van zilver, met een voering van ijzer. Dus als de schedel het mis heeft en haar lichaam hier echt ligt, dan kan haar geest ons geen kwaad doen,’ somde hij op. ‘Met al dat zilver en ijzer kan een geest geen kant op.’

‘En als we de kist openmaken?’ vroeg Kipps.

‘O, dat is een kwestie van een seconde, en dan hebben we onszelf al goed beschermd.’

‘Waar het om gaat,’ zei Lockwood, ‘is dat we onderweg naar beneden niet bang hoeven te zijn voor geesten. Toch, George?’

‘Zeker.’

‘Nou dan.’ Lockwood draaide zich om naar de trap.

‘Er kunnen natuurlijk wel vallen zijn gezet,’ zei George.

Lockwoods voet bleef stil hangen boven de bovenste tree. ‘Vallen?’

‘Ik zeg niet dat er vallen zijn. Ik zeg alleen dat het zou kunnen.’ George duwde zijn bril omhoog en maakte een breed armgebaar. ‘Kom, Lockwood, de trap wacht. Niet zo treuzelen.’

Lockwood maakte een draai terug, totdat hij oog in oog stond met George. ‘Wacht even. Over wat voor vallen heb je het?’

‘Ja,’ zei Holly. ‘Dat zou ik ook wel eens willen weten.’

Ze was niet de enige. We dromden om George heen, die iets met zijn schouders deed wat vermoedelijk een onverschillig gebaar moest lijken. ‘Ach, gewoon malle geruchten,’ zei hij. ‘Dat jullie die serieus nemen. Daar sta ik van te kijken. Sommige mensen zeggen dat ze bepaalde maatregelen heeft genomen, uit voorzorg tegen grafschenners.’ Hij zweeg even. ‘En die maatregelen zouden… bovennatuurlijk kunnen zijn.’

‘En daar kom je nú mee,’ zei Holly.

‘Tot wanneer had je dit weetje willen bewaren?’ vroeg ik fel. ‘Totdat een Spook me te pakken had?’

George maakte een ongeduldig gebaar. 'Waarschijnlijk is het onzin. Bovendien is het nu pas actueel. Het is mijn taak om onderscheid te maken tussen feiten en geruchten.'

'Nee, dat is míjn taak,' zei Lockwood. 'Het is jouw taak om me alles te vertellen, zodat ik een conclusie kan trekken.'

Er viel een geladen stilte. 'Maken jullie nou echt altijd ruzie?' vroeg Kipps.

Lockwood glimlachte zonder humor. 'Meestal, ja. Soms denk ik dat onophoudelijk kibbelen de olie is die onze efficiënte machine smeert.'

George tilde zijn hoofd op. 'Serieus?'

'O, doe me een lol, ga je nou zelfs hierover moeilijk doen?'

'Ik dacht dat je een beetje kissebissen juist tof vond! Je zei net…'

'Niet zó tof. Kunnen we nu allemaal stil zijn, graag?' Lockwood keek ons om beurten aan met zijn donkere ogen, doordringend en bemoedigend. 'Vallen of geen vallen, we kunnen dit aan. We hebben twee uur de tijd om het graf te doorzoeken en de boel weer dicht te maken, zodat we de eerstvolgende keer dat de wacht wisselt weg kunnen glippen. Wíllen we weten hoe het echt zit met Penelope Fittes en Marissa? Ja, natuurlijk! We hebben zoveel moeite moeten doen om hier te komen, dan gaan we niet nu opeens in paniek raken. Als we gelijk hebben, hoeven we ons nergens zorgen over te maken. Als we ongelijk hebben, dealen we ermee, zoals altijd.' Hij glimlachte. 'Maar we hebben geen ongelijk. We staan op het punt om iets sensationeels te ontdekken. Dit wordt leuk!'

Somber schoof Kipps zijn bril omhoog. 'Sinds wanneer gebeuren er leuke dingen in een crypte? Ik denk eerder aan slijmerige substanties, maden…'

Maar Lockwood liep de trap al af. Het flakkerende licht scheen over het ijzeren gezicht, dat leek te glimlachen toen we afdaalden in het donker.